

ABRAHAM HANS

BEATRIX VAN LEEWERDAL

Een half uurtje na Greta kwam François thuis, juist op tijd voor het souper.

Aan tafel heerste een bedrukte stemming. De baron keek nors, en Reginald, de jongste zoon, zette evenmin een vrolijk gezicht.

't Was er inderdaad heftig toegegaan tussen de vader en zijn jongste zoon. Reginald had durven zeggen dat hij het beu was bespied te worden door een loense kerel als rentmeester Loosen.

Na het avondmaal riep de baron François alleen.

«Morgen komt Beatrix,» zei hij.

«Ja, ik heb het met genoeg gehoord», huichelde de oudste zoon.

«Met genoeg? Ge zult dus morgen eens bijzonder hoffelijk tegen haar zijn? De laatste maal waart ge nogal stroef».

«Och, ik had toen vervelende zaken van de fabriek in het hoofd. Mijn gedachten waren ginder».

«Ja, dat kan gebeuren», erkende de baron. «Beatrix zou van uit Poeke met de stoomtram van tien uur vertrekken. Hun auto is in herstelling... Weet ge, wat ge doet, haal haar thuis af. Dat zal een beste indruk maken.»

«Goed, papa... heel graag».

«Ik denk er over de volgende week Beatrix voor u ten huwelijk te vragen. Dat het een schitterende verbintenis zal zijn, hoef ik u niet meer uit te leggen».

«Papa, ik weet, dat gij mijn toekomst op alle wijzen bevordert. Beatrix toont genegenheid voor me en ze behoort tot een van de meest voorname families. Ze zou voor mij een uitmuntende echtgenote zijn».

«Was Reginald maar zo eensgezind met mij!»

«Och, hij zal wel veranderen!»

«Dat hij zich wat onder de volksmensen mengt, kan ik niet afkeuren. Hij wordt advocaat, en doet hij wat ik wens dan veroverft hij zich een plaats in de politiek. We mogen ons, als adel, niet geheel laten wegduwen. En met dat onzalig algemeen stemrecht moet een politicus rekening houden met de massa. Ik erken dat. Maar Reginald gaat te ver. Hij heult met de kerels, die hier te Drongen tegen mij hebben samen gespannen en mij het burgemeesterschap hebben ontnomen. Verbeeld u, dat hij vandaag aan die wielrenners premies uitdeelde. Ik ben niet tegen de sport, maar het moet de sport zijn van onze kringen, als tennis, paardrijden of golf en niet dat woest gekoers op fietsen langs de wegen. En dan die verheerlijking van jongens uit de gewone volksklasse! Al de eerbied voor hogere standen verdwijnt meteen. Reginald vergeet zijn positie. Ik hoop, dat hij wijzer zal worden. Zijn oom te Lerne bederft hem, maar ik kan tegen de Bontink niet ruw optreden. Hij is aandeelhouder in uw fabriek en gij beiden moet van hem erven».

De baron sprak in het Frans met zijn zoon.

«Papa», zei François toen, «die Jan Wellens heeft mijn voorspraak gevraagd, om hem van zijn straf te ontslaan».

«Wel, zo, dat valt me nog mee van hem. Ik dacht dat hij daartoe te koppig was».

«Misschien kunt ge hem ter ere van Ethels feestdag, vergiffenis schenken».

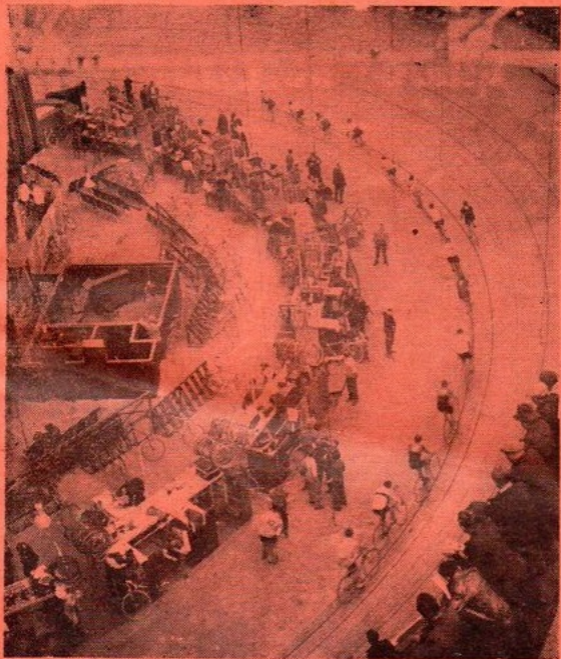
«De jongen verdient anders wel eens flink op de tenen getrapt te

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

worden. Er zit een slechte geest in hem. Peter klaagt er dikwijls over. Zijn jongere zuster Greta is hier heel anders».

«Greta o, dat is de bovenmeid», zei François als onverschillig. «Zij ziet er een gehoorzaam meisje uit».

«Uw mama is er zeer tevreden over. Maar de broer is revolutionair. Zijn werk laten staan om naar een wielervedstrijd te lopen.... 't Is ongehoord. Hij wist, dat ik er fel tegen was. Nu, ik zal uw verzoek in overweging nemen».

Mevrouw trad binnen en de baron begon weer over Beatrix van Leewerdal.

Reginald had zich intussen met zijn zuster in het park begeven. Het was een prachtige avond, met een heerlijke sterrenhemel. De zoelte hing tussen de bomen.

«Morgen komt er bezoek», zei Reginald. «Ik ben blij, dat het uw feestdag is, Ethel, maar al die vreemde mensen...»

«Ge moet toch een beetje belang stellen in onze kennissen. Ge loopt nu al genoeg met de gewone mensen van het dorp mee. Niet dat ik het afkeur. O, ik zou ook veel vrijer willen zijn. Maar de inwoners van Drongen hebben toch lelijk jemens papa gehandeld».

«En papa dan jemens hen? Baron de Brionet te Afsnee is burgemeester gebleven. Maar zijn pachters en de middenstanders houden van hem, omdat hij populair en vooruitstrevend is. Waarlijk, Ethel, de werklieden en neringdoenden zijn niet dom of antipathiek. Maar papa was hier een alleenheerser en wilde in de gemeenteraad alleen ja-knikkers, die alles goed vonden, wat hij voorstelde. Papa meende, dat we nog in de middeleeuwen leefden toen de heren alle rechten bezaten. Grootvader hield ook al de vooruitgang van de gemeente tegen. Hij poogde zich te verzetten tegen de bouw van een buurtspoorweg van Gent over Drongen naar Tielt. Voor papa waren er geen betere wegen nodig, hij weigerde grond af te staan voor een linnenfabriek... en elke hervorming werd bekampt. Maar de oudstrijders hebben uit de oorlog een andere geest meegebracht. En zo kwam er bij de verkiezingen een lijst op tegen die van papa. De mensen weren zich in hun eigen belang. Ik kan dat begrijpen. Wie zich vastklapt aan het oude en onze tijd niet kan of wil begrijpen, wordt eenvoudig terzijde geschoven. En ik kan nu onmogelijk als een beledigde jonker wrokkig en hooghartig door onze gemeente gaan.»

«Ja, ja, er is veel waars in wat ge zegt.»

«Papa's en mama's opvattingen over uw opvoeding! Ook zo wanhopig ouderwets. Ge moogt niet uitgaan zonder tante of zonder mama... Morgen komt Walter van Orsdam. Ik kan niet zien of ge rood wordt, maar ik vermoed het wel. Ge zoudt dan zo graag eens een uurtje met hem gaan wandelen...»

«Zwijg toch...»

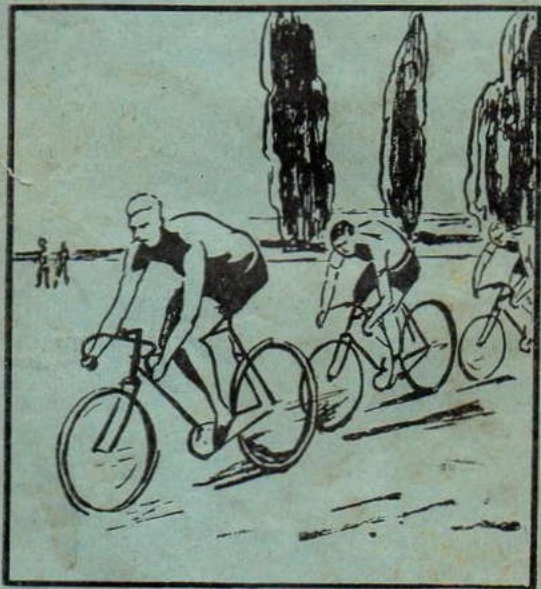
«Ja, ja. Ik weet het wel. Maar ge moogt geen ogenblik met hem

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

alleen zijn, dat past niet voor een jonkvrouw. Het is niet eerbaar, niet volgens de etiquette. Al begrippen uit de vorige eeuw. En papa en mama zitten er aan vast geankerd. Ge moet morgen even vriendelijk zijn met al die vreemde bezoekers en ge zijt toch maar blij om één, om Walter.»

«Wat overdrijft ge! Zeg, Paulina de Baarne zal ook wel komen. En dat doet u veel genoegen, hé?»

«Is het waar, komt ze? Ik dacht dat ze in Engeland vertoefde.»

«Ze is terug van gisteren. Ik weet het van tante Amelie. En ik heb ze voor u nog gauw uitgenodigd. Ze komt vast... Gij zijt tevreden, hé!»

«Ja,» bekende Reginald eerlijk.

Zo kuierden ze wat rond. Ethel was een lief meisje, niet bijzonder mooi, maar aanvallig en minzaam, zonder enige hooghartigheid.

Ze kon het met Reginald goed vinden, beter dan met haar oudste broer.

Ze wist het wel dat François de ouders fleemde en niet oprecht was in al zijn onderworpenheid.

In de keuken was het werk afgelopen. Greta werd nog eens bij mevrouw ontboden, die haar onderrichtingen gaf voor de volgende dag.

Toen ze naar boven ging, greep François ze op het eerste portaal plots vast en zoende haar weer op de mond.

«O, denk toch aan Martha en Edmond,» fluisterde het meisje.

«Martha is op haar kamer en Edmond beneden,» beweerde François.

Maar angstig rukte Greta zich los en spoedde zich verder. De jonker werd al te roekeloos. Hoe licht konden ze binnen het kasteel niet verrast worden. En dan zou mevrouw haar schandelijk weggagen.

Op het tweede portaal zag ze de knecht.

«Wilt ge u naar de dieperik laten sleuren?» vroeg hij op gedempte toon.

«Wat bedoelt ge?» stamelde ze.

«De jonker heeft u weer gekust. Ge zijt toch veel te goed om u te laten bederven door zo een vent. Hij zal u ongelukkig maken.»

«Maar er is niets. En gij spreekt kwaad van mij bij mijn broer. Het is gemeen.»

«Ik peins aan uw geluk, en ik zeg u, dat jonker François met al zijn fijne manieren een deugniet is.»

Edmond ging naar beneden. Hij mocht altijd maar het laatste van allen naar bed.

Beneden in de vestibule trof hij François aan. Deze keek nors.

«Edmond, gij babbelt,» zei hij. «Ge vertelt buiten dingen uit het kasteel. En dat is streng verboden.»

«Wat heb ik dan gezegd, jonker?»

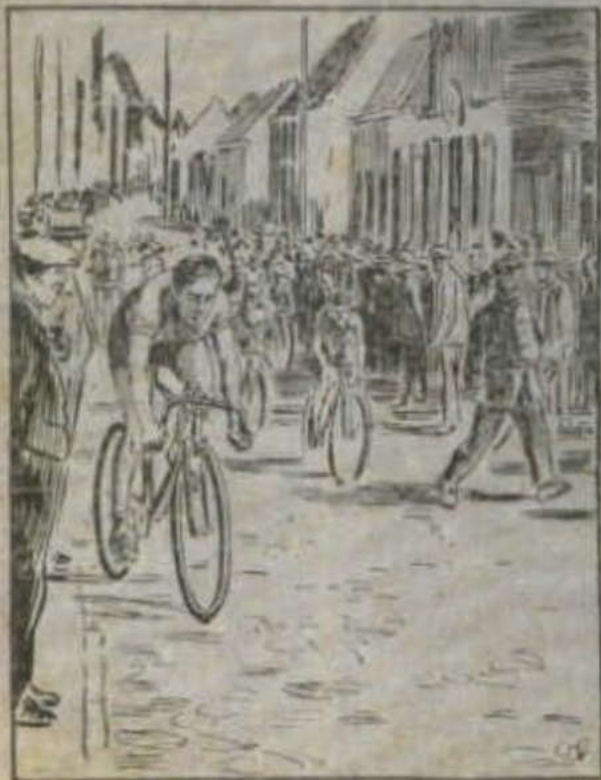
«Tut, tut, doe nu niet onnozel. Ge zult uw mond houden over Greta.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

Als ge hier voor onbescheidenheid buiten wordt gestoken, raakt ge nergens meer binnen. Er is veel werkloosheid, vergeet dat niet.»

Trots ging François heen. Edmond wist het wel, dat hij tot plicht had de geheimen van het kasteel te verzwijgen.

«Toch zal ik Jan Wellens inlichten,» besloot hij. «Greta mag hier niet bedorven worden. De glorie stijgt haar naar het hoofd. En welke glorie!»

EEN WIELRENNER NAAR DE DIEPERIK ?

Peter had 's morgens de werklieden op het plein achter het kasteel verzameld.

«'t Is vandaag de feestdag van jonkvrouw Ethel,» zei hij. «We moeten groen en bloemen halen en het kasteel versieren.»

De mannen trokken naar het bos om groen. De hovenier bracht bloemen. Het was nog vroeg. De zon beloofde andermaal een warme dag. In het park was het heerlijk.

Voor de adellijke familie op was, hadden de werklieden het voorplein, het terras en de voorgevel al met kransen versierd. De baron kwam eens kijken.

«Ha, dadde is wel,» zei hij tot Peter.

«'t Is mooi, hé, mijnheer de baron?»

«Nee, dadde is heel wel alzo, en ik zijn kontent. Seffens moet de man de hof kuis en de park.»

«Ja, ja, mijnheer de baron, dat zal gebeuren.»

De baron trad op Jan Wellens toe.

«Ewel,» zei hij, «omdadde nu de feestdak is van de jonkvrouw, zal ik pardon geef. Peter, kij mak de folle dak van gister betaal aan Wellens, als hij nu braaf is.»

Jan had de baron willen toeschreeuwen, dat hij niet braaf wilde zijn, en deze vernederende toestand haatte, maar hij moest zwijgen. Zijn vader had een deel van het beschikbare land gevraagd. Toen Jan Wellens daaraan dacht, zei hij deemoedig:

«Dank, mijnheer de baron.»

De edelman ging het kasteel binnen. Wat later trad Edmond buiten met een fles en glazen. Ieder kreeg, ter ere van de feestdag van de jonkvrouw, een druppel genever. Jan weigerde.

«Als ge zo uw kop uitwerkt, doet je u eigen schade», spotte Peter.

«Ik ben toch niet verplicht genever te drinken, zeker», snauwde Jan terug.

«'t Is of het een straf is voor hem», zei de opzichter tot de anderen.

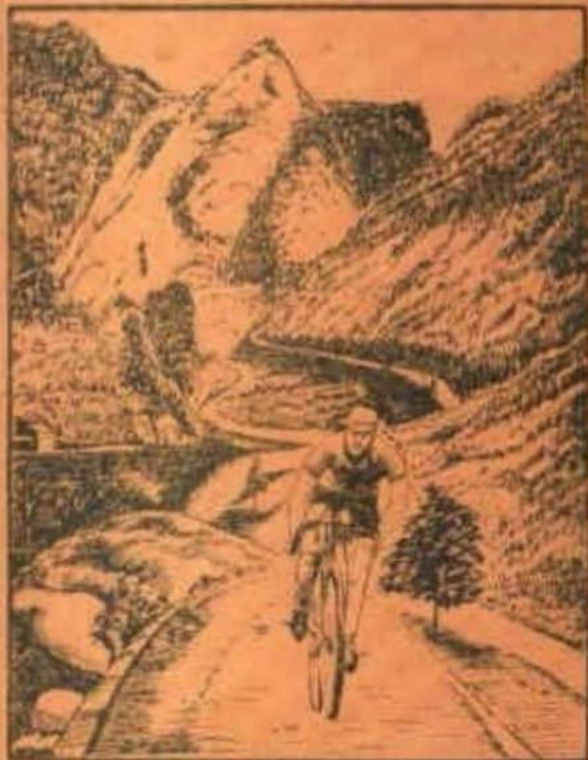
«Een straf, m'n ziele», sprak een der werklieden. «'k Zou alleen rijk willen zijn om elke dag zoveel genever te drinken, als ik wilde. Mon, geef die druppel van Jan Wellens maar aan mij. Ik ben de oudste

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM